

[Dyremose]

Det forslag til ændring af aktieselskabsloven, som vi behandler nu, er udtryk for en socialdemokratisk reformiver, der ville have været en bedre sag værdig i landets nuværende situation. Socialdemokratiet taler meget om erhvervsvenlighed, men dette lovforslag og den måde, det er forberedt på, er i praksis udtryk for erhvervsfjendtlighed.

Det er under udvalgsarbejdet ikke blevet dokumenteret, at der er noget som helst behov for denne lovgivning. Udvalgsarbejdet har i øvrigt været præget af, at flertallet i 2 måneder totalt manglede interesse for lovforslaget, hvorefter man pludselig fik stort hastværk og gennemtrufede, at der skulle afgives betænkning, selv om konsekvenserne af lovforslaget var meget mangelfuldt belyst. Dette hastværk har – som jeg senere vil vende tilbage til – betydet, at vi i udvalget har fået en række utilstrækkelige svar, og i enkelte tilfælde har vi fået direkte forkerte svar.

Jeg vil først gennemgå nogle af de mange eksempler, der er på, at der ikke er dokumenteret et behov for denne lovgivning. EF's 6. selskabsdirektiv har været en del af grundlaget for denne lovgivning. Vi har i udvalget spurgt, om andre lande end Danmark ville gå så vidt og så meget længere end EF. Ministeren har i svar på spørgsmål nr. 85 måttet erkende, at det på nuværende tidspunkt ikke er muligt at sige, hvilke procentsatser for oplysningspligtens indtræden de enkelte lande vil lægge sig fast på. Vi kan altså regne med, at der ikke er viden om andre lande, som vil gå under de 20 pct., som står i EF-direktivet, som vil fravige, at det skal være børsnoterede selskaber, og som vil fravige, at oplysningspligten kun gælder, såfremt selskaberne har kendskab til de pågældende aktionærs navne.

Baggrunden for, at dansk erhvervsliv skal blotlægges mere end det europæiske erhvervsliv, er yderst begrænset, når man ved – og det er jeg sikker på at både ministeren og socialdemokratiet ved – at dansk erhvervsliv er kendetegnet ved mange små og mellemstore virksomheder, og at selv store danske virksomheder er små i international sammenhæng. Der er ikke tale om nogle kapitalkoncentrationer, som det med rimelighed kan dokumenteres at der er behov for blotlægning af ejerforholdene omkring.

Et af de væsentlige principper, man bryder med i denne lovgivning, er det anonymi-

etsprincip, som har været omkring de danske ihændehaveraktier, idet dette begreb nu vil blive kraftigt udvandet på grund af oplysningspligten. Vi har derfor i udvalget spurgt, om det gældende anonymitetsprincip i forbindelse med ihændehaveraktier er blevet misbrugt, og da hvor meget og hvordan. Ministeren svarer på spørgsmål 66:

»Jeg finder det ikke muligt at udtale mig om, hvorvidt den bestående retstilstand på området er blevet misbrugt.«

Der er altså ingen dokumentation for behovet for at ændre den gældende retstilstand.

Når man taler om koncernrepræsentationen, fremgår det også, at man ingen som helst viden har om, hvor mange virksomheder der vil blive berørt af de forskellige forslag, der indeholdes i nærværende lovforslag. Når man siger, der er et behov, kunne det dog være rimeligt, at man dokumenterede, at der var et antal virksomheder, som vil blive påvirket af denne lovgivning, og hvor der derfor vil ske en ændring. Men ministeren siger i svar på spørgsmål 46 og spørgsmål 48, at han ikke ser sig i stand til at fremskaffe de ønskede oplysninger om, hvor mange koncerner reglerne om koncernrepræsentation forventes at få betydning for. Med andre ord: ministeren aner intet om, hvor stort behovet er for denne lovgivning.

Det samme gælder med hensyn til den foreslåede retlige beskyttelse af de medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer – en beskyttelse, som man ikke har haft under den nuværende lovgivning. Hvis man skulle ændre den gældende retstilstand, ville det være naturligt, at man gjorde det ud fra en viden om, at denne retstilstand var utilstrækkelig. Vi har derfor spurgt: hvor mange eksempler har der været? Har der været, som indiceret, behov for den i § 178, stk. 1, pkt. 6, omtalte retlige beskyttelse? Ministerens svar på spørgsmål nr. 28 er:

»Jeg er ikke bekendt med nogle konkrete eksempler, der indicerer behovet for en retlig beskyttelse af arbejdstagerrepræsentanterne i selskabsbestyrelserne.«

Der er altså intet som helst dokumenteret behov, men alligevel føler ministeren og socialdemokratiet – og tilsyneladende også forligspartierne – at det er nødvendigt at pådutte erhvervslivet nye regler.

Som det fremgår af disse eksempler, har det ikke været muligt for ministeren at doku-